

as 34 glasov, hofrat Ploj pa 23. — Ja, če bi jaz kot navaden kmet bil izvoljen od teh 23 glasov, jaz bi se gotovo za to izvolitev zahvalil! Na dan 21. septembra (toraj prvi dan po volitvi), rano jutro je kaplan Berat priletel k občinskemu predstojniku v Zgornjem Perčiču in ga vprašal: „Koga ste volili?“ Odgovor: „Wratschka!“ — „Dobro“, odgovori kaplan! Potem se napoti gospod kaplan k nekemu želarju, katerega na tej poti slučajno sreča. „Koga si volil?“, zareži gospod kaplan. Odgovor se glasi zopet: „Wratschka!“ Na to odgovori kaplan: „Kaj je to? Možki me ne ubogajo v tej fari, ženske in dekleta pa me ubogajo!“ — Ljubi „Štajerc“, kaj, ali si še želiš več dokazov zakaj bi se jaz ne bil rad dal voliti od imenovanih 23 glasov hofrata Ploja? Ljudska volja se dela s pomočjo farških devic in zaslepljenih žen in dohtar in hofrat je njih k mečkji zastopnik! Ubogo ljudstvo! Hofrat Ploj, ako bi ti stokrat bil izvoljen, jaz ti povem, da zaničujem kot navaden kmet vse tiste, ki so te izvolili s takimi sredstvi, s tako pomočjo, znabiti na — višje povelje! Misleči kmet.

Iz Babinec pri Ljutomeru. Ne zdi se mi vredno, da bi poslal popravek kranjski cunji, ki se zove „Slovenski Štajerc“ na njeno zmešnjavo, priobčeno dne 30. oktobra t. l. Toraj pa te prosim vrli „Štajerc“, da priobčiš ti moj odgovor in sicer ta le: Ni res, da je glavni davkar gospod Duller bil kedaj komi in da bi se vtikal v agitacijo pri zadnji volitvi, res pa je, da je on izvrsten uradnik in mož, kakor jih je Ljutomer dosedaj še malo imel. Ni res, da bi bil blagajnik Ljutomerške hranilnice g. K. Wirt kedaj čevljar, čeprav ta mož nikakor ne sovraži čevlarskega obrta, pač pa je dober igralec na gledališkem odru in gotovo veliko boljši telovadec, kakor sokol Martin Čagran. Res je, da je Janko Erjavec bil svoj čas pri slovenski stranki, res je tudi, da je pristopil k nemški stranki. Ta zadnji njegov sklep pa je zakrivila slovenska stranka sama, stranka, ki je celo gospoda notarja Šlambergerja pregnala iz Ljutomera. Pogreba po rajnem očetu se ni udeležil, ker ni hotel skupno s svojo sestro in njenimi pristaši žalovati iz osebnih, a dovolj tehtnih vzrokov. Kaj pa se ogovarjanja g. A. Anoschek in g. R. Nemec tiče, je dopisnikar še le prav jasno pokazal koliko omike ima. Gotovo bolje bi storil, ako bi pri svoji stranki pometal smetje. Naj bi pripovedoval, kako je stara Vršička koze pasla in par drugih zanimivosti o mlajšem in starejšem sinu te „vrle“ Slovenke. Dopisunčku kranjske cunje morda ni znano, da sta dohtar in dvorni svetnik Ploj in pa dohtar in ministerski svetnik Babnik — nemškega roda. Prvega mati je trda Nemka, rojena Wegschaidler iz Ptuja, stariši zadnjega so bili trdi Nemci, kar priča celo nagrobni spomenik rajnega Friedricha Wabnig. Sedaj pa vprašamo prenapetneža, ali bi mi smeli, ker sta navedena gospoda zatajila pravi svoj materinski jezik ta dva odličnjaka slovenska tako daleč zaničevati, da bi njima pljunili na ulici v obraz?

Babinska rusa.

Sv. Vid pri Ptuj. Dragi „Štajerc!“ Naš župnik oče Andraš je obljubil, da bode odsihmal vsakokrat, ko bode prišel na prižnico (kancel) pozdravil nas farane, kakor se to spodobi z besedami: „Hvaljen bodi Jezus Kristus,“ česar do sedaj pred nobedno pridigo ni storil. Obljubil je tudi, da bode imel sedaj vsaj ob nedeljah popevano sveto mešo, ne pa tiho. Ne bode tudi naganjal copernic po svojih pridigah, tako, da bi se mu morali mi farani v cerkvi smejati. Gospod župnik je storil ostro obljubo, da se po farovžki kleti ne bode več tako temeljito popivalo, tudi ne v soboto večer po župnišču kričalo in udrihalo z rokami po farški mizi, ne, tam se bode od danes naprej, kakor se to spodobi molil rožni venec! Še več, župnik je obljubil, da nas bode odsihmal, kot svoje farane bolj ljubil, kakor do sedaj, da tudi ne bode sovražil več nemških in nemško mislečih faranov. Tom bah je obljubil, da noče več izlagati in nalagati deželnih pridelkov na svetem mestu pred cerkvo, da tudi noče več odsvetovati slovenskim ženam in možem, da ne bi smeli kupovati več pri nemških trgovcih, ne, on noče več bojkotirati drugih trgovcev. Dragi „Štajerc“, toraj pa te prosimo, da bi jima prizanesel, posebno, ker je gospod župnik oče Andraš povrh še tudi odpustil svojo kuharico in bode, kakor smo zvedeli, imel od sedaj naprej koha! Z Bogom vrli „Štajerc!“ Več faranov. (Opomba uredništva: No, pa bomo videli, ako se bodeta držala tudi svojih obljub. Ako ne, pa pride še ostrejša krtača na vrsto!)

Od Sv. Jurja v Slov. Goricah. Nikjer ni toli razširjeno obijalstvo, tepeži, ponočevanje s krvavimi prizori in druge lopovščine, kakor v našem kraju. Med raznimi vzroki je poglaviten ta, da se stariši ne zmenijo za takšne „malenkosti“, da, izgovarjajo jih celo, misleč si, saj mi nismo bili boljši. To kaznivredno brezbržnost nekaterih starišev nam pojasnuje v žalostni luči sledeči slučaj. Desetletni učenec drugega razreda, ki je znan ptiček, da celo po sosedovih hišah marsikaj izmakne, je napadel v šoli učiteljico z odprtim nožem, ko ga je ta opominjevala zaradi njegovih hudobij. Šolarju se je moral po sili vzeti nož in konečno se je materi omenjega zaničnega dečka naznanilo, da je okrajni šolski svet sklenil, da se mora otrok vpričo starišev pred učiteljstvom kaznovati. A kaj stori brumna mati? Svojega tatinskega paglavca z vsemi močmi svojega grdega in kosmatega jezička izgovarja, učiteljstvu pošlje zaničevalni dopis ter naroči svojemu izpridenemu izrodku: „Učiteljev in kateheta se ti je treba dr. . . bati.“ — In mladi lopov se tega drži. Kaj bo iz njega v 20. letu? To bi nam lahko pojasnila Kocpekova v Srednjem Gasteraju.

Razne stvari.

Novi poljedelski minister. Za poljedeljskega ministra je imenovan grof Bukoy. Novi minister je baje jako naklonjen tudi manjšim posestnikom in kmetom. Ko so se mu predstavili uradniki poljedel-

skega ministerstva, povdarjal je, da bode, koliko je v njegovih močeh skrbel za blagor ljudstva in napravič za obstanek borečega se kmeta. No, bomo videli!

Državna zbornica je sklicana k svojim rednim sejam na dan 17. novembra.

„**Včasih ga brijem.**“ Cesar Jožef II., veliki ljubitelj kmeta, je imel navado, da se je kaj rad vozil sam in jako hitro. Nekoč se je pripeljal na neko francosko postajo mnogo poprej, kakor njegovi spremljevalci. Ker mu je bil dolg čas, šel je vneko gostilno, zahteval britev in milo (žajfo), ter se začel briti. Več ljudi je želno pričakovalo cesarja, med njimi tudi gospodar gostilne. Radoveden se toraj približa k tujcu, ki se je ne meneč za svojo okolico mirno bril in ga vpraša če znabiti on ve, kedaj bode prišel cesar, in če je znabiti on tudi eden iz med njegovih spremljevalcev. „Seveda“, mu odgovori cesar. Gostilničar ga sedaj začne povpraševati o tem in drugem in cesar mu uljudno odgovarja. Naposled pa vpraša gostilničar: „Ja, kako službo pa potem imate vi pri cesarju, da vse tako dobro o njem veste?“ Cesar mu smehlaje odgovori: „Včasih ga brijem!“

Krvavi dogodki v Innsbrucku. V Innsbrucku, v glavnem mestu Tirolske, je prišlo zadnje dni do krvavih izgrediv. Mesto je popolnoma nemško, a vendar se je ustanovila v njem italijanska univerza (visoka šola). Pri otvoritvi te šole obnašali so se italijanski dijaki jako samozavestno in prišlo je med njimi in med nemškimi dijaki do spopada. Italijani so imeli s seboj revolverje in nože, ter so planili proti nemškim prebivalcem, ki so se pridružili nemškemu dijaku. Začeli so med nje streljati in so ranili 3 osebe težko, 5 pa lahko. To je bil vzrok, da se je polastila celega mesta velikanska ogorčenost napram Italijanom. Vse je vrelo na ulice. Italijanska univerza je bila kmalu skoraj popolnoma razdejana. Vrhovni poveljnik vojakov v Innsbrucku, najvojvoda Jožef, ovidevši, da bi bilo jako nevarno pomiriti razgorčeno ljudstvo z vojniki, se je branil tega, še le, ko je ukazal cesarski namestnik Schwarzenau v drugič, da morajo vojaki iti Italijanom na pomoč, odrinil je oddelek cesarskih lovcev, da bi pomiril mesto. Ti vojaki pa so bili zopet večinoma Italijani. Ni čudo toraj, da je prišlo zopet do krvavih spopadov, pri katerih je bil neki nemški slikar in sicer zahrbtno umorjen. Nato je priklopela ogorčenost do vrhunca. Sedaj, ko to pišemo, še mesto ni pomirjeno. Brez dvombe je naša vlada kriva tem izgrediv. Zakaj pa vriva nemškemu mestu Italijane, ki itak kaj radi pogledujejo tje preko meje v Italijo. In ravno tirolski Nemci so svoj čas dokazali s potoki krvi, da ljubijo Avstrijo čez vse!

Tudi dobro. V nekem časopisu je bila čitati te dni sledeča častna izjava: „Žaljive besede, ki sem jih izrekla proti ženi Ani Mežnarjevi, s tem preklicujem ter izjavljam, da si je svojega otroka na pravičen način pridobila od svojega moža. — Sledi podpis.“

Okrajni glavar in njegova žena. V Müzzuschlag-u na Zgornjem Štajerskem je bil uslužben kot okrajni glavar (Bezirkshauptmann) neki plemeniti Hervaj,

še jako mlad mož. Pred letom in danom je srečal na sprehodu neko fino oblečeno, še mlado žensko, v katero se je tako zaljubil, da jo je vzel kmalu potem za ženo. Ta žena je bila njegova usoda! Imela je pred njim namreč že štiri može. Od prvega moža se je pustila sodnijsko ločiti v letu 1886. Ta mož je odšel v Ameriko in je baje tam umrl. Od drugega moža, ki še živi, se je ločila v letu 1894, od tretjega, o katerem se ne ve, kje je sedaj, v letu 1900. V ravno istem letu se je omožila v četrtič z nekim Meurinom. Ker še je bil ta zakon za časa zakona z okrajnim glavarjem veljaven, morala se je zagovarjati Hervaj ali prav za prav Meurin dne 29. p. m. zaradi dvojnega zakona pred okrožnim sodiščem v Leobnu. Njen zadnji mož, toraj okrajni glavar Hervaj, ki je prišel takoj, ko so jo izročili sodniji, ob službo, se je kmalu potem ustreril. Lahkomišelná žena je dobila štiri mesce navadne ječe.

Gospodarstvene in gospodinjske stvari.

Sušenje sadja. Letošnje leto se mora z ozirom na pridelek sadja imenovati prav dobro. Veliko se je sadja prodalo v bližnja mesta ali v daljne kraje, mnogo se ga je sprešalo, precejšna množina pa se ga je še obdržala za domačo rabo. Rane sorte pa za shranjitev črez zimo (ali za zimo) niso pripravne, sprešati ali prodati jih kmetovalci zaradi pomanjkanja kupcev ali pa kletne posode tudi niso zamogli, svetujemo toraj dotičnikom, da tako sadje (posebno hruške) na primerni način posušijo, da ga zamorejo si dobro užitnega shraniti za poznejši čas, do katerega bi se sveže nikakor ne dalo obdržati. Pri tem pa se je držati sledečih pravil:

1. Sadje za sušenje mora biti popolnoma dozorelo. Nezrelo, nerazvito, madežno in pokvarjeno sadje se ne priporoča za sušenje in tudi črvido ne velja. Istotako tudi testnatega in prezrelega sadja ne jemlji za sušenje.

2. Sadje mora biti snažno. Nabrano, onesnaženo sadje se mora predno oprati in osušiti, predno se olup, zreže ter v sušilnico ali v peč dene. Pri lupanju in rezanju opazuj največjo snažnost.

3. Jabolka se morajo vsekakor olupiti. Peščiče (gnjezdo jedra, Kernhaus) in lupina sta neprebavljiva in se tudi ne dasta mehko skuhati. Izvzeta je le lupina nekaterih rožnatih jabolok, fleinerja in zimske golubinjače. Manjše in srednje jabolke kakor n. pr. Borsdorferce samo olupimo ter peščiče izstisnemo brez da bi jih bilo treba razrezati. Večje jabolke se morajo na 4 do 6 koščkov razrezati ter ž njih peščiče odstraniti. Sladke jabolke postanejo skozi sušenje vlaknate, nekako usnjate in se ne dajo mehko skuhati. Pa tudi prekisle jabolke se ne priporočajo za sušenje. Najboljše suho sadje dajejo tiste, pri katerih je sladkor in kislina v pravem razmerju razdeljena, kakor n. pr. pri Kantovi in Lujzini jabolki, zimski parmeni, reneti i. t. d.